

Kľúčové slová: občianske spolužitie; schválnosť

Vzťah k právnej úprave: § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch

Právna veta

- I. Pojem „*schválnosť*“ uvedený § 49 ods. 1 písm. d) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov je neurčitý právny pojem, ktorý práve z dôvodu možných následkov v podobe deliktuálnej zodpovednosti konkrétnej osoby treba vykladať vždy reštriktívne.
- II. Schválnosťou treba rozumieť konanie narušujúce hrubým spôsobom pokojné a riadne spolunažívanie, pričom hrubosť takéhoto konania môže spočívať napríklad vo verbálnej agresii, fyzickej agresii nedosahujúcej intenzitu ani drobného ublíženia na zdraví či v spôsobení iného dostatočne závažného následku. Iba hrubé konanie (hrubé správanie) je priestupkovo postihnuteľné.
- III. V čom je konkrétne správanie správaním hrubým, a teda schválnosťou, musí konať orgán verejnej správy vyhodnotiť a následne zdôvodniť, a to pokiaľ ide o povahu, intenzitu a následok takéhoto správania. Akékoľvek konanie majúce znaky schválnosti („*naprieť*“) [v bežnom jazyku] automaticky nie je možné považovať za priestupkovo postihnuteľné konanie. Hrubým správaním, a teda aj schválnosťou sa rozumie také správanie, ktoré prekračuje rámec iným spôsobom nevhodného správania.

[rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Asan 12/2019 z 30. septembra 2021: predsedníčka senátu JUDr. Petra Pribeľská, PhD., sudcovia JUDr. Anita Filová (sudkyňa spravodajkyňa) a JUDr. Juraj Vališ, LL.M.]

Vymedzenie veci

Priebeh administratívneho konania

1. Okresný úrad Trnava, odbor opravných prostriedkov (ďalej aj ako „*žalovaný*“) rozhodnutím číslo: OU-TT-OOP4-2017/021674 z 20. júna 2017 (ďalej aj ako „*napadnuté rozhodnutie*“) postupom podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „*správny poriadok*“) zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil rozhodnutie Okresného úradu Trnava, odboru všeobecnej vnútornej správy (ďalej aj ako „*orgán verejnej správny nižšieho stupňa*“ alebo „*prvostupňový správny orgán*“) sp.č.: OU-TT-OVVS2-2017/002680, Pr. č.: 73/2017 z 19. apríla 2017 (ďalej aj ako „*prvostupňové rozhodnutie*“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa ustanovenia § 49 ods. 1 písm. d) zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „*zákon č. 372/1990 Zb.*“ alebo „*zákon o priestupkoch*“), ktorého sa mal dopustiť tým, že dňa 09.11.2016 v čase o 10.00 hod. a následne o 13.15

hod. v obci J., za rodinným domom č. XXX, odstavil svoje motorové vozidlo pred vchod do spoločných priestorov a odmietol ho odtiahnuť, a tým znemožnil Y. L. stavebné práce, čím úmyselne narušil občianske spolunažívanie schválnosťami, a to opakovanie, keďže toto urobil dvakrát v uvedený deň. Na základe uvedeného mu Okresný úrad Trnava, odbor všeobecnej vnútornej správy uložil podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b), § 13 ods. 2 a § 49 ods. 2 zákona o priestupkoch sankciu - pokutu vo výške 30,- €. Súčasne mu podľa § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch, s poukazom na vyhlášku Ministerstva vnútra SR č. 411/2006 Z. z., ktorou sa ustanovuje paušálna suma trov konania o priestupku uložil povinnosť uhradiť trovy konania v sume 16 eur do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

11. Žalovaný mal za to, že v predmetnej veci je zrejmé, že konanie C. U. smerovalo k obmedzeniu pracovníkov a ich činnosti, a to z dôvodu, že neprišlo k dohode medzi ním a Y. L. a G. L., ktorí pracovníkov na rekonštrukciu najali dodajúc, že táto skutočnosť je nepochybná. V tejto súvislosti však súčasne poukázal na to, že nejde o vhodný spôsob riešenia občianskych nezhôd, a že C. U. nevyužil prostriedky legálnej ochrany svojich práv a naopak postupoval svojvoľne s cieľom spôsobiť prieky iným občanom, čím naplnil skutkovú podstatu priestupku schválnosťami podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch. Rovnako zdôraznil, že v predmetnom správnom konaní ide o posúdenie konania C. U. z hľadiska narušenia občianskeho spolunažívania, teda o posúdenie poškodenia verejného záujmu na pokojnom občianskom spolunažívaní a nejde o posudzovanie stavu majetku z hľadiska jeho hospodárskeho využitia v prospech vlastníkov či spoluvlastníkov.

Priebeh správneho súdneho konania

14. Proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného podal žalobca v zákonom stanovenej lehote správnu žalobu navrhujúc správne mu súdu jeho zrušenie a vrátenie veci žalovanému na ďalšie konanie, alternatívne sa domáhal postupu podľa § 198 ods. 1 písm. a) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „SSP“ alebo „*Správny súdny poriadok*“), a teda zmeny druhu alebo výšky sankcie alebo upustenia od uloženia sankcie. Súčasne si uplatnil nárok na náhradu trov konania. Žalobca namietal nedostatočne zistený skutkový stav a nesprávne právne posúdenie veci, keď mal za to, že v jeho prípade nebola naplnená skutková podstata priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch argumentujúc hlavne tým, že je väčšinový podielový spoluvlastník danej nehnuteľnosti (spoločného dvora) a nesúhlasil s kladením zámkovej dlažby respektíve s inou stavebno-technickou úpravou alebo činnosťou na danej nehnuteľnosti.

15. Krajský súd v Trnave, ako súd správny, postupom podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v celom rozsahu.

16. Správny súd v odôvodnení svojho rozsudku za nedôvodnú označil námietku týkajúcu sa nedostatočne zisteného skutkového stavu majúcu za to, že žalobca nekonkretizoval, ktorý relevantný dôkaz mohol byť a nebol vykonaný, resp. ktorá okolnosť týkajúca sa priestupku dokazovaním nebola objasnená, pričom z obsahu spisového materiálu nedostatky konania správneho orgánu nezistil.

17. Na strane druhej správny súd konštatoval, že sa správne orgány oboch stupňov dôsledne nezaoberali posudzovaním zisteného konania žalobcu z hľadiska naplnenia podmienok ustanovenia § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu. Z obsahu rozhodnutí, ako i spisovaného materiálu bolo podľa názoru správneho súdu bez pochybností zrejmé, že cieľom žalobcu a aj reálnym následkom jeho konania bolo znemožnenie vykonávania rekonštrukčných

prác na spoločnom dvore, nie zamedzenie prechodu, či prístupu spoluvlastníkov, keď s rekonštrukčnými prácami menšinových spoluvlastníkov nesúhlasil.

18. Rovnako správny súd vytkol konajúcim správnym orgánom, že z odôvodnení ich rozhodnutí nie je zrejmé, aký konkrétny postup vyriešenia sporu medzi podielovými spoluvlastníkmi žalobcovi odporúčali priznávajú súčasne, že nie je úlohou správnych orgánov v predmetnej veci hľadať riešenie tohto sporu. Avšak tiež uviedol, že vykonávaním stavebných prác bez súhlasu žalobcu i rozhodnutia súdu, a to s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka, práve menšinoví spoluvlastníci konali nad rámec svojich práv.

19. Správny súd ďalej skonštatoval, že úmyselné odstavenie vozidla na takom mieste, aby bránilo v činnosti iných osôb, zrejme možno považovať za schválnosť v zmysle § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch, avšak, nie každú schválnosť možno považovať za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu. V tejto súvislosti dôvodil, že gramatickým a logickým výkladom tohto ustanovenia nemožno nedospieť k záveru, že priestupkom je iba schválnosť, ktorá súčasne napĺňa všeobecné znaky hrubého správania ovplyvneného v jednotlivých prípadoch nielen vonkajšími znakmi konania, ale aj jeho motívom dodajúc, že z odôvodnení rozhodnutí správnych orgánov vo veci pritom vyplýva, že konanie žalobcu bolo posúdené ako schválnosť, ale súčasne aj to, že sa správne orgány nezaoberali otázkou, či toto konanie súčasne je dôvodné posudzovať ako hrubé správanie a či tak boli naplnené podmienky prijatia záveru, že sa žalobca dopustil priestupku proti občianskemu spolunažívaniu.

20. Záverom sa správny súd nestotožnil so záverom žalovaného, že prvostupňový správny orgán vykonal zhodnotenie všetkých podstatných kritérií pre uloženie sankcie a že sankcia bola uložená zákonným spôsobom, keď podľa názoru správneho súdu, prvostupňový správny orgán iba citoval kritéria vyplývajúce z ustanovenia § 12 ods. 1 zákona o priestupkoch.

Kasačná sťažnosť žalovaného, vyjadrenie žalobcu

21. Proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 20Sa/24/2017-65 z 3. augusta 2018 podal žalovaný z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) SSP kasačnú sťažnosť navrhujúc kasačnému súdu jeho zrušenie a vrátenie mu veci na ďalšie konanie.

22. Vo vzťahu ku kasačnému dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP žalovaný s poukazom na ustanovenia § 443 ods. 1, ods. 2 písm. a) a § 145 ods. 2 písm. c) SSP dôvodil, že správny súd postupoval nezákonne tým, že uviedol nesprávne poučenie, čím mohlo dôjsť k znemožneniu uskutočnenia jeho procesného práva - podať v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

23. Ďalej žalovaný namietal, že správny súd vec nesprávne právne posúdil a tiež, že sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Konkrétne namietal, že si správny súd v rozpore s gramatickými a logickými výkladovými metódami vyložil ustanovenie § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch. Mal za to, že z dotknutého zákonného ustanovenia je viditeľné, čo je úmyselným narušením občianskeho spolunažívania: 1. vyhrážanie ujmu na zdraví, 2. drobné ublíženie na zdraví, 3. nepravdivé obvinenie z priestupku, 4. schválnosti, 5. iné hrubé správanie. Dôvodil, že zákon používa pojem „iné hrubé správanie“, ktorý sa nachádza v jednej vetnej konštrukcii s ďalšími druhmi konania, pričom toto „iné hrubé správanie“ je k nim pripojené spôsobom „alebo iným hrubým správaním.“ dodajúc, že z takto formulovanej vety vyplýva, že predtým vymenované druhy konania sú tiež hrubým správaním alebo inak povedané, zákon vymenováva konkrétne formy hrubého správania, pričom však narušením občianskeho spolunažívania je aj tzv. iné hrubé správanie. Rovnako mal za to, že úmyslom

zákonodarcu bolo uviesť akoby päť skutkových podstat, ktoré sú narušením občianskeho spolunažívania. Preto uzavrel, že výklad zákona, ktorý uplatnil správny súd je nesprávnym výkladom, a teda vec bola nesprávne právne posúdená.

24. Žalovaný ďalej dôvodil, že ak dôjde k priestupku napr. drobným ublížením na zdraví, t.j. kedy bolo lekársky preukázané zranenie, ktoré bolo zároveň spôsobené úmyselným konaním obvineného z priestupku, typicky napríklad fyzickým napadnutím, nie je na mieste zároveň skúmať, či je takéto fyzické napadnutie hrubým správaním, pretože je v zmysle zákona samozrejmé, že ide o narušenie občianskeho spolunažívania. Taktiež poukázal na to, že ak zákonodarca uviedol nepravdivé obvinenie z priestupku ako narušenie občianskeho spolunažívania, nie je dôvod skúmať, či je nepravdivé obvinenie zároveň „*hrubým správaním ovplyvneným v jednotlivých prípadoch nielen vonkajšími znakmi konania, ale aj jeho motívom.*“, tak ako uviedol správny súd. V tejto súvislosti dodal, že nie je ani nijaký dôvod, aby pri schválnostiach bolo posudzované, či ide o schválnosti iného hrubého charakteru a teda na spáchanie priestupku postačuje schválnostné konanie („*schválnosti*“) (napr. schválnosti robené hrubými vulgárnymi výrazmi) majú za to, že podľa zákona je schválnosť sama o sebe hrubým správaním a narušením občianskeho spolunažívania.

25. Pokiaľ ide o ustálenú rozhodovaciu prax kasačného súdu, žalovaný poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu SR, konkrétne na rozsudok sp. zn. 2SŽ-o-KS 92/2006 z 20. júna 2007 a na rozsudok sp. zn. 2SŽo/4/2007 z 12. decembra 2007, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že priestupca sa tým, že vymenil zámok na záhrade, ku ktorej nemá uzatvorenú zmluvu na jej užívanie a tým, že kľúče odmieta vydať oprávnenej nájomníčke a užívateľke záhrady, dopustil priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch, lebo bezdôvodná výmena zámku a bezdôvodné odmietnutie vydať kľúče treba z jeho strany považovať za schválnosť voči nájomníčke s tým, že správny orgán nie je oprávnený v danom konaní posudzovať platnosť nájomnej zmluvy, lebo je na prenajímateľovi, s kým nájomnú zmluvu uzatvorí. V súvislosti s uvedeným rozsudkom mal žalovaný za to, že z neho vyplývajú pre súčasný prejednávaný prípad dva závery. Za prvé, rozsudok preukazuje, že pre posudzovanie schválnostného konania nie je potrebné skúmať, že či konkrétne schválnostné konanie má zároveň charakter „*hrubého správania*“ v tom zmysle, či sú obsahom tohto schválnostného konania nejaké vulgárne výrazy, urážlivé gestá a pod. A za druhé rozsudok preukazuje aj to, že správne orgány nerozhodujú o sporoch občianskoprávneho charakteru.

26. Žalovaný poukázal na to, že správny súd v odôvodnení svojho rozsudku (bod 13) uviedol, že z odôvodnení rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov nie je zrejmé, aký konkrétny odporúčaný postup v medziach zákona mali na mysli, keď vo svojich rozhodnutiach smerom k žalobcovi uviedli, aby nenarušoval občianske spolunažívanie a postupoval pri riešení občianskoprávnych sporov v súlade so zákonom dodajúc, že správne orgány na úseku priestupkov v zmysle zákonného určenia nevystupujú ako právny poradca alebo mediátor (okrem prípadov návrhových priestupkov, čo však nie je prípad prejednávanej veci) a taktiež, v zmysle citovanej judikatúry, nie je úlohou správnych orgánov na úseku priestupkov, aby navrhovali nejaké z mnohých právnych riešení, ale aby upozornili občana na nezákonnosť postupu, ktorý použil.

27. Žalobca vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že s touto v celom rozsahu nesúhlasí a považuje ju za nedôvodnú. Mal za to, že správny súd napadnutým rozsudkom rozhodol správne. Taktiež sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, že bolo potrebné zaoberať sa otázkou, či boli naplnené podmienky prijatia záveru, že sa mal dopustiť priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, a to v kontexte skúmania samotného schválnostného konania a jeho posúdenia, čo do rozsahu znakov hrubého správania. Vo vzťahu k rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2SŽo/4/2007 z

12. decembra 2007 poukázal na to, že v posudzovanom prípade priestupca konal bezdôvodne, avšak v jeho prípade takéto konanie neexistovalo, nakoľko on vystupuje v postavení oprávneného väčšinového spoluvlastníctva, bránil svoje vlastnícke právo, teda nekonal bezdôvodne. Záverom poukázal na to, že z jeho strany nemohlo dôjsť k naplneniu znakov skutkovej podstaty priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch, a to z dôvodu, že nevykonával akt, ktorý by zasahoval do pokojného a usporiadaného spolunažívania, nakoľko mal s pánom Y. L., ktorého sa mal priestupok týkať, dlhodobu narušenú vzťahy. Preto navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť žalovaného ako nedôvodnú zamietol. Súčasne si uplatnil právo na náhradu trov kasačného konania.

Z odôvodnenia rozhodnutia

Argumentácia Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky

30. Kasačný súd po preskúmaní rozsudku Krajského súdu v Trnave a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu dospel k záveru o jeho vecnej správnosti, pričom považoval za potrebné jeho argumentáciu doplniť o ďalšie relevantné skutočnosti.

31. Spornou právnou otázkou medzi účastníkmi konania bolo, či sa žalobca dopustil priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch na tom skutkovom základe, že dňa 09.11.2016 v čase o 10.00 hod. a následne o 13.15 hod. v obci J., za rodinným domom č. XXX, odstavil svoje motorové vozidlo pred vchod do spoločných priestorov a odmietol ho odtiahnuť a tým znemožnil Y. L. stavebné práce, čím úmyselne narušil občianske spolunažívanie schválnosťami, a to opakovanie, keďže toto urobil dvakrát v uvedený deň.

32. Na strane druhej nebolo sporné, že žalobca je väčšinový spoluvlastník pozemkov parcelné číslo 423/1 (pozemok, na ktorom sa nachádza rodinný dom súp.č. XXX) a 424 (pozemok, na ktorom sa nachádza spoločný dvor), ktoré sú zapísané na LV č. XXXX, katastrálne územie: J., pričom jeho spoluvlastnícky podiel predstavuje 2/3-iny k celku. Ďalšími spoluvlastníkmi týchto pozemkov sú G. L. a Y. L. s tým, že každý vlastní spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 1/6-ina.

33. Kasačný súd mal zo záznamu o podaní oznámenia č. ORPZ-TT-OPP5-133/2016-P z 9. novembra 2016 preukázané, že C. U. v uvedený deň o 11.25 hod. podal oznámenie podľa § 59 ods. 3 zákona o priestupkoch a to z dôvodu, že dňa 09.11.2016 v čase o 9.45 hod. prišiel do obce J., pričom pred bránou spoločného dvoru domov č. XXX a XXX videl stavebný materiál, následne išiel so svojím vozidlom do dvora, ktorý patrí aj jemu a videl, že na spoločnom dvore sa prevádzajú stavebné práce, na dvore boli stavebné stroje, a to nakladač UNC a vibračná doska, pričom on ako podielový spoluvlastník nedal súhlas na tieto stavebné úpravy. Uvedené oznámil G. L. a tiež mu povedal, že potrebuje mať od neho povolenie na tieto stavebné práce, inak porušuje jeho práva. C. U. toto konanie G. L. považoval za schválnosť a porušenie jeho majetkových práv a požiadal, aby sa takéto konanie neopakovalo. Následne svoje oznámenie o 14.10 hod. doplnil, že sa vrátil na adresu J. XXX asi o 13.20 hod. a stavebné práce pokračovali a preto to nahlásil na políciu. Teda žalobca nepopieral, že by so svojím vozidlom vošiel do spoločného dvora.

34. Rovnako mal kasačný súd preukázané, že oznámenie podľa § 59 ods. 3 zákona o priestupkoch podal dňa 09.11.2016 aj Y. L.. Zo záznamu o podaní oznámenia vyplýva, že v minulosti strýkovi C. U. hovoril, že by chcel upraviť dvor, avšak je s ním ťažká komunikácia, nič mu nevyhovuje, k ničomu sa konkrétne nevyjadrí. Dva dni dozadu sa rozhodol aj so svojím bratom G., že na dvore vykonajú práce, že tam uložia zámkovú dlažbu a dajú dvor do poriadku, preto si najali pracovníkov, ktorí začali s

prácami. V čase o 10.00 hod prišiel na dvor C. U. so svojím vozidlom a hneď volal políciu, pričom svoje vozidlo RENAULT TRAFFIC odstavil tak, že znemožnil výjazd nakladača UNC a tým vlastne sťažil pohyb a výkon prác na dvore, potom s vozidlom odišiel podať na políciu oznámenie. Asi o 13.15 hod sa C. U. opätovne vrátil na spoločný dvor, pričom opätovne odstavil svoje vozidlo hneď za spoločnú bránu a znemožnil, aby sa vykonávali práce pomocou nakladača UNC, s ktorým sa nedalo dostať na ulicu, kde bol uložený podkladový materiál pod dlažbu, potom musel zavolať kamarátov a podklad pod dlažbu vozili na dvor z ulice na fúrikoch, C. U. sedel vo svojom vozidle a odmietal ho odtiahnuť s tvrdením, že si chráni svoj majetok.

35. Súčasťou administratívneho spisu je aj fotodokumentácia, ktorou je preukázané, že stavebné práce sa uskutočňovali, na fotografiách bolo zachytené vozidlo žalobcu, ako aj UNC vozidlo, štrk a podobne.

36. Na vyššie uvedené skutočnosti považoval kasačný súd za potrebné poukázať a to z dôvodu, aby bol ozrejmený nielen spôsob konania žalobcu, ale aj jeho dôvod. Uvedené je relevantné práve k posúdeniu, či takéto konanie žalobcu svojou intenzitou a následkom naplnilo skutkovú podstatu priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého sa žalobca mal dopustiť schválosťou, teda či k spáchaniu priestupku vôbec došlo.

37. Je nepochybné, že pojem schválosť je neurčitý právny pojem, ktorý práve z dôvodu možných následkov v podobe deliktualnej zodpovednosti konkrétnej osoby treba vykladať vždy reštriktívne. Schválosťou treba rozumieť konanie narušujúce hrubým spôsobom pokojné a riadne spolunažívanie, pričom hrubosť takéhoto konania môže spočívať napríklad vo verbálnej agresii, fyzickej agresii nedosahujúcej intenzitu ani drobného ublíženia na zdraví či v spôsobení iného dostatočne závažného následku. Hrubým správaním, a teda aj schválosťou sa rovnako rozumie také správanie, ktoré prekračuje rámec iným spôsobom nevhodného správania. V čom je konkrétne správanie, správaním hrubým, a teda schválosťou, musí konajúci orgán verejnej správy vyhodnotiť a následne zdôvodniť, a to pokiaľ ide o povahu, intenzitu a následok takéhoto správania. Podľa názoru kasačného súdu, presne uvedené mal na mysli správny súd, keď uzavrel, že priestupkom je iba schválosť, ktorá súčasne naplňuje znaky hrubého správania.

38. S poukazom na bod 37 sa preto kasačný súd nemôže stotožniť s tvrdením žalovaného, že na spáchanie priestupku postačuje schválosť konanie a teda, že nie je dôvod na to, aby bolo pri schválosťach posudzované, či ide o schválosť iného hrubého charakteru (bod 24 rozsudku). Takýto výklad žalovaného by v praxi viedol k absurdnému záveru a to, že akékoľvek konanie majúce znaky schválosti („*naprieť*“) by sa automaticky považovalo za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu a to bez skúmania povahy, intenzity a následku takéhoto schválosťného konania. Je potrebné si uvedomiť, že iba hrubé konanie (hrubé správanie) je priestupkovo postihnutelné, keďže iba takéto konanie je spôsobilé vyvolať následok v podobe narušenia občianskeho spolunažívania. Inak povedané, ak konanie nedosiahne intenzitu hrubého správania, nejedná sa o protiprávne konanie. S poukazom na uvedené je namieste súhlasiť s právnym záverom krajského súdu, že bolo potrebné, aby sa správne orgány zaoberali otázkou, či je konanie žalobcu dôvodné posudzovať ako hrubé správanie a teda, či sa žalobca svojím konaním dopustil priestupku proti občianskemu spolunažívaniu.

39. Kasačný súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s názorom žalovaného, že nie je mediátorom a že mu neprináleží v rámci priestupkového konania riešiť občianskoprávne vzťahy. V tomto smere však nie je dôvodné nič správneho súdu vytknúť, keďže tento vo svojom právnom názore nezaviazal konajúce orgány verejnej správy, aby daný spoluvlastnícky spor vyriešili. Na strane druhej krajský súd správne

poukázal na to, že z odôvodnení rozhodnutí nie je zrejmé, aký konkrétny prostriedok legálnej ochrany práv vo vzťahu k žalobcovi, v konkrétnom čase a na konkrétnom mieste, mali na mysli. V danom prípade to mali byť práve menšinoví podieloví spoluvlastníci, ktorí pokiaľ mali záujem na rekonštrukčných prácach na predmetnom pozemku a nedosiahla sa dohoda o hospodárení so spoločnou vecou (§ 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka) mali možnosť obrátiť sa na súd, ktorý by v danej veci rozhodol. Rovnako pochopiteľne prichádza do úvahy vyporiadanie podielového spoluvlastníctva.

40. Pokiaľ ide o námietku ohľadom nesprávneho poučenia, keď správny súd v poučení namiesto 30 dní uviedol jeden mesiac, čím mohlo dôjsť k znemožneniu podania kasačnej sťažnosti zo strany žalovaného, v neprospech ktorého bol rozsudok vydaný, kasačný súd dôvodí jednak tým, že táto situácia nenastala a jednak tým, že pokiaľ by aj žalovaný, vychádzajúc z nesprávneho poučenia správneho súdu, podal kasačnú sťažnosť v lehote jedného mesiaca, malo by sa za to, že ju podal včas. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžfk/28/2017 z 21. novembra 2018, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 6/2019 pod č. 64.

41. Kasačný súd rovnako nesúhlasí s námietkou žalovaného, že sa správny súd odklonil od ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky poukazujúc na rozsudok sp. zn. 2Sžo/4/2007 z 12. decembra 2007, keď skutkové okolnosti daných prípadov nemožno vyhodnotiť za totožné. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje práve na odôvodnenie rozsudku sp. zn. 2Sžo/4/2007, z ktorého vyplýva, že žalobca opakovane výmenou zámku znemožňoval oprávnenej užívateľke riadne užívať záhradu určité obdobie, pričom toto obdobie trvalo minimálne od marca 2005 do 31.05.2005, kedy podal vysvetlenie k veci. Teda práve intenzita konania a jeho následok, v podobe nemožnosti užívania záhrady po určitú dobu je dôvodné považovať za hrubé konanie (správanie). V danom prípade však kasačnému súdu nie je zrejmé, keďže to nie je možné vyčítať tak z výroku ani odôvodnenia napadnutého, ako aj prvostupňového rozhodnutia a rovnako tiež z pripojeného administratívneho spisu, ako dlho malo konanie žalobcu trvať, keď v skutkovej vete je uvedené len o 10.00 hod. a 13.15 hod. (t.j. 2 x po 1 minúte?) a konkrétne, aký bol následok tohto konania - nemožnosť pokračovať v stavebných prácach? Kasačný súd však mal z výpovede svedka J. U. (č.l. 35 administratívneho spisu) preukázané, že dňa 10.11.2016 (t.j. nasledujúci deň) sa v stavebných prácach na spoločnom dvore pokračovalo, keď tento svedok uviedol, že „Na ďalší deň, počas celej doby, čo sme pokládku robili, tak znovu prišiel C. U., ktorý sa nemohol dostať už ďalej, lebo vo vjazde bol vysypaný štrk a ja som si spravil svoju robotu.“ Teda stavebné práce boli dokončené a v daný deň bolo dokonca žalobcovi bránené vo vjazde na pozemok, ktorého je väčšinovým podielovým spoluvlastníkom. V tejto súvislosti nedá kasačnému súdu neuviesť, že ak si správny orgán konanie žalobcu vyhodnotil ako schválnosť, je pozoruhodné, vnímajúc celok skutkových okolností práve rozhodovanej veci, že sa nezamyslel nad tým, že by rovnakým spôsobom mohol uvažovať aj o konaní opísanom svedkom J. U.. Z tohto možno badať istú inkonzistentnosť v prístupe správneho orgánu, ktorá môže nasvedčovať selektívnemu uplatňovaniu právomoci správneho orgánu v rozpore s jeho úlohami (bod 39 tohto rozsudku) s cieľom zdanlivo vyriešiť civilnú podstatu sporu medzi spoluvlastníkmi.

42. Nad rámec kasačný súd len dodáva, že mu z administratívneho spisu nevyplýva, akým spôsobom bolo posúdené oznámenie žalobcu, ktoré dňa 09.11.2016 podal práve vo vzťahu ku konaniu G. L..

43. Záverom považuje kasačný súd za potrebné uviesť, že vzhľadom na okolnosti daného prípadu, konkrétne má kasačný súd na mysli vykonanie stavebných prác bez súhlasu väčšinového podielového spoluvlastníka a oznámenie tejto skutočnosti zo strany žalobcu (bod 33 rozsudku), nie je ani vylúčené,

že v prípade konania žalobcu ide o dovolené konanie podľa § 6 (tzv. svojpomoc) respektíve § 417 ods. 1 Občianskeho zákonníka (tzv. zakročovacia povinnosť).